

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 82.355 van 22 september 1999

A. 76.242/VI-14.313

In zake : **BRYLKA** Gérard,
ul. Brzozowa 7/20
41.506 Chorzow
Polen,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Tewerkstelling en Arbeid.

DE VOORZITTER VAN DE VIe KAMER,

Gezien het op 8 oktober 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij Gérard BRYLKA de nietigverklaring vordert van de impliciete beslissing waarbij zijn verzoek wordt afgewezen om getuigen te horen opdat wordt vastgesteld dat zijn werkgever, de onderneming Miniprix te Châtelet, hem in strijd met de sociale wetten van 1 juni 1979 tot 2 september 1989 aangegeven en betaald heeft als halftijds arbeider, terwijl hij er tewerkgesteld was als voltijds verkoopchef;

Gezien het verslag van mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op basis van artikel 93 van de algemene procedureregeling;

Gelet op de beschikking van 27 april 1999, waarbij de indiening van het verslag wordt gelast en

waarbij de partijen opgeroepen worden om te verschijnen op 1 juni 1999 om 10.00 uur, de dag waarop de zaak voor onbepaalde tijd is uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 29 juni 1999, waarbij de partijen opgeroepen worden om te verschijnen op de terechtzitting van 17 september 1999, een beschikking die ter kennis is gebracht van verzoeker, die ontvangst ervan gemeld heeft op 28 juli 1999, alsook van de verwerende partij, die ontvangst ervan gemeld heeft op 19 juli 1999;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gezien de laatste memories, door verzoeker aan de Raad van State verstuurd op 15 juni en 12 augustus 1999;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van mevr. URBAIN, adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer DEROUAUX, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker van 1 juni 1979 tot 2 september 1989 gewerkt heeft in dienst van de onderneming Miniprix te Châtelet, die werd geleid door zijn echtgenote, van wie hij sedert november 1985 uit de echt gescheiden is; dat hij betoogt dat hij in strijd

met de sociale wetgeving aangegeven en betaald is als halftijds arbeider, terwijl hij er tewerkgesteld was als voltijds verkoopchef; dat hij een klacht heeft ingediend bij de RSZ en bij de Sociale Inspectie; dat het laatstgenoemde organisme het dossier heeft doorverwezen naar de procureur des Konings te Charleroi, die het geseponneerd heeft; dat hij eveneens bij de Raad van State beroep heeft ingesteld tegen het RIZIV, waaraan hij gevraagd heeft "te willen optreden (...) om de wettigheid te herstellen"; dat de Raad van State bij arrest nr. 64.922 van 28 februari 1997 dat beroep heeft verworpen op de grond dat hij kennelijk onbevoegd was om er kennis van te nemen; dat verzoeker intussen, namelijk op 21 mei 1996, de huidige verwerende partij gevraagd had zes getuigen te horen om zijn beweringen te staven; dat de diensten van de verwerende partij één van die getuigen hebben gehoord en verzoeker meegedeeld hebben dat uit dat verhoor geen enkel ter zake doend gegeven is naar voren gekomen op grond waarvan de klacht opnieuw onderzocht zou kunnen worden; dat verzoeker, na verscheidene brieven te hebben gewisseld, de verwerende partij bij een ter post aangetekende brief van 26 mei 1997 aangemaand heeft de overige vijf getuigen te ondervragen; dat het huidige beroep gericht is tegen de impliciete weigering van de verwerende partij om tot die verhoren over te gaan, een weigering die wordt afgeleid uit het feit dat ze niet gereageerd heeft binnen de termijn van vier maanden gesteld in artikel 14, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij een exceptie ontleent aan de omstandigheid dat de Raad van State ter zake onbevoegd is, op de grond dat het een civielrechtelijk geschil betreft dat verband houdt met de kwalificatie en de tenuitvoerlegging van een arbeidsovereenkomst, zodat alleen de arbeidsrechtbank

kennis ervan kan nemen, en zichzelf dus niet gehouden is uitspraak te doen;

Overwegende dat verzoeker daarop antwoordt dat de verwerende partij het onderzoek heeft hervat, doch zich ervan onthouden heeft en zelfs impliciet geweigerd heeft vijf getuigen te ondervragen, en dat bepaaldelijk die weigering wordt aangevochten; dat hij opmerkt dat het niet-betalen van de bezoldiging volgens de wettelijke weddeschalen een overtreding is en dat krachtens artikel 37 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers en krachtens de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie de ambtenaren van de verwerende partij tot taak hebben controles te verrichten en getuigen te horen, zodat het geen louter contractueel verzuim en een zuiver civielrechtelijk geschil betreft, doch een beslissing die moet worden genomen omtrent de naleving van een wettelijke verplichting, een beslissing die de verwerende partij verplicht was te nemen en die door de Raad van State kan worden tenietgedaan;

Overwegende dat de beslissing die de verwerende partij volgens verzoeker weigert te nemen, onderzoeken betreft waarmee haar diensten belast zijn in het kader van de bescherming van de werknemers; dat, zoals verzoeker betoogt, evenwel nagegaan diende te worden of hij wel degelijk voltijds verkoopchef was, en niet een halftijds arbeider, of hij in een verkeerde hoedanigheid is aangegeven en uitbetaald en op hem een verkeerde weddeschaal is toegepast; dat de verwerende partij met recht beschouwd heeft - en ze verzoeker meermaals erop heeft gewezen - dat krachtens de artikelen 578, 1°, en 580, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek alleen de arbeidsrechtbank daarover uitspraak kan doen, in voorkomend geval na de nodige onderzoeksverrichtingen, zoals het horen van getuigen,

te hebben gelast; dat daaruit enerzijds voortvloeit dat de verwerende partij zich niet behoefde uit te spreken over die aangelegenheid en de aangevochten impliciete beslissing geen handeling is die kan worden vernietigd in de zin van artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, en anderzijds dat de Raad van State hoe dan ook kennelijk niet bevoegd is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op tweeëntwintig september 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
 HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.